

NOTAT

28. marts 2012

Høringsnotat - revision af lov om Ligebehandlingsnævnet

Sagsnr. 2011-895

DEP-JAIC

Resumé: Beskæftigelsesministeriets udkast til lovforslag om revision af lov om Ligebehandlingsnævnet har givet anledning til en række bemærkninger. Mange bemærkninger er gentagelser af tidligere fremsatte ønsker, heriblandt ønsker om en udvidelse af den materielle beskyttelse, og ønsker om mulighed for afgivelse af mundtlige forklaringer for nævnet. Ministeriet har på baggrund af høringssvarene foretaget en ændring i bestemmelsen om formandskabet. På baggrund af lovtekniske bemærkninger fra Justitsministeriet udgår § 1, nr. 3 og 5, i udkastet til lovforslaget.

Beskæftigelsesministeriet har den 9. februar 2012 sendt udkast til lovforslag om revision af lov om Ligebehandlingsnævnet i ekstern høring.

Følgende organisationer mv. har afgivet høringssvar: Akademikernes Centralorganisation, Centralorganisationernes Fællesudvalg, Dansk Arbejdsgiverforening, Danske Regioner, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, FTF, KL, Kristelig Fagbevægelse, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Ledernes Hovedorganisation, Landsorganisationen i Danmark, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination, Dommerforeningen, Institut for Menneskerettigheder, Jobrådgivernes Brancheorganisation, Kvinderådet, Kvinno, Landsforeningen af bøsser og lesbiske, Ældresagen, Ældremobiliseringen, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Ankestyrelsen, Center for Kvalitet i Erhvervsregulering (Erhvervsstyrelsen), Datatilsynet, Ligebehandlingsnævnet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Sø- og Handelsretten, Vestre Landsret og Østre Landsret.

Følgende organisationer mv. er blevet hørt, men har ikke afgivet høringssvar: Kristelig Arbejdsgiverforening og Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger. Advokatrådet, Amnesty International, Beskæftigelsesrådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Det Centrale Handicapråd, Dommerfuldmægtigforeningen, Finansrådet, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af statsforvaltningsdirektører, Foreningen Dadman, Foreningen til integration af nydanskere på arbejdsmarkedet, Frivilligrådet, Koordinationen for Kønsforskning, Landsforeningen Adoption og Samfund, Mellempøkeligt Samvirke, Netværk for Forskning om mænd, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Retssikkerhedsfonden, Rådet for Etniske Minoriteter, AOF Danmark, Dansk Oplysningsforbund, FOF's Landsorganisation og Liberalt Oplysningsforbund.

Følgende organisationer mv. har i høringssvar oplyst, at man ikke har bemærkninger til lovforslaget: Centralorganisationernes Fællesudvalg, Danske Regioner, KTO, Lederne, Danske Advokater, Den Danske Dommerforening, Jobrådgivernes Brancheorganisation, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Ældresagen, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Datatilsynet og Center for Kvalitet i Erhvervsregulering (Erhvervsstyrelsen).

Generelle bemærkninger

Beskæftigelsesministeriet skal bemærke, at § 1, nr. 3 og 5, i udkastet til lovforslaget udgår, idet ministeriet på baggrund af lovtekniske bemærkninger fra Justitsministeriet har vurderet, at der er tale om unødvendig lovgivning.

For så vidt angår § 1, nr. 3 (tilkendelse af procesrenter), bemærkes, at det ikke kun er efter administrativ praksis, at der kan tilkende procesrenter fra tidspunktet for klagens indbringelse for nævnet. Denne praksis er anerkendt som gældende ret ved de almindelige domstole. Det er således ikke nødvendigt at indføje det i loven.

For så vidt angår § 1, nr. 5 (konsekvensrettelse som følge af ressortomfordeling), bemærkes, at det allerede fremgår af Kgl. Resolution af 3. oktober 2011, at der er sket en omfordeling, herunder beskrevet hvilke ressortområder, der er flyttet hvorhen. Det er Beskæftigelsesministeriets opfattelse, at det er klart, hvem der nu har kompetencen i gældende lovs § 3, stk. 3 og 6, og at ændringen i loven kan ske alene ved at ændre navnet. Ændringen vil således blive foretaget i en kommende lov bekendtgørelse.

Bemærkninger til lovforslaget

Bemærkninger til lovforslaget, som er fremkommet i høringssvarene, er gengivet nedenfor. Beskæftigelsesministeriet har fundet det hensigtsmæssigt at indsætte bemærkningerne under forskellige temaer med hver deres overskrift. Beskæftigelsesministeriets kommentarer er indsat med kursiv.

Afvisning af sager

DA finder, at for få sager afvises fra behandling med henvisning til, at de bør afklares ved parts- og vidneforklaring, men kan i øvrigt tilslutte sig, at sekretariatets selvstændige kompetence i § 5, stk. 4, ophæves. DA foreslår videre, at der etableres et to-instans system i forhold til formalitetsafgørelser, således at sekretariatet vurderer om en sag skal afvises, herunder navnlig afvisning på grund af behov for bevisførelse. Endelig foreslår DA, at det kommer til at fremgå specifikt af § 8, at sager, der frembyder bevistvivl, skal afvises fra nævnets behandling.

LO peger på, at afvisningsspørgsmål er undergivet en alt for lang sagsbehandlingstid, og finder, at de foreslåede ændringer i lovforslagets § 1, nr. 6 og 7 (nu § 1, nr. 4 og 5), synes at forværre dette problem.

Kommentar: I dag har sekretariatet mulighed for både at afvise sager, der ikke skønnes egnet til nævnsbehandling, jf. lov om Ligebehandlingsnævnet § 5, stk. 4, og klager, hvor det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives klager medhold i sagen, jf. § 12 i nævnets forretningsorden. Nævnet har således i sin forretningsor-

den delegeret kompetencen til afvisning af sidstnævnte type af sager til sekretariatet.

Med forslaget til en nyaffattelse af § 8 tydeliggøres, at den egentlige kompetence til at afvise klager, herunder klager, der ikke skønnes egnet til nævnsbehandling, ligger hos nævnet, og at sekretariatet i det hele afleder sin kompetence fra nævnet.

Ministeriet finder det ikke hensigtsmæssigt, hvis der i § 8 alene henvises til klager, der frembyder bevistvivl, sådan som det er foreslået af DA. I den forbindelse henvises til lovbemærkningerne til den oprindelige lov, hvor det fremgår, at der med formuleringen "klager, som ikke skønnes egnet til behandling ved nævnet" tænkes på klager, hvis behandling forudsætter en egentlig bevisførelse, men at der også kan være andre grunde til afvisning. For så vidt angår DA's forslag om et to-instans system bemærkes, som det også fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets nr. 6 og 7 (nu § 1, nr. 4 og 5), at det kræver en del sagsoplysning for at vurdere, om en sag er egnet til forelæggelse for nævnet.

FTF påpeger, at Ligebehandlingsnævnet ikke bør tage stilling til forhold eller problemstillinger, der udspringer af de overenskomster, der er forhandlet af arbejdsmarkedets parter.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet skal henvide til, at Ligebehandlingsnævnet kun har kompetence til at behandle sager om brud på bestemmelser i kollektive overenskomster, i det omfang den faglige organisation ikke agter at iværksætte fagretlig behandling af kravet. Det fremgår klart af loven § 1, stk. 5.

Begrundelser mm.

AC finder det formålstjenligt at nævnets afgørelser bliver begrundet mere udførligt.

DRC anfører, at det ville være at foretrække, hvis alle dommere (og medlemmer) kunne tage alle sager, og ikke som nu være specielt øremærket til bestemte sagsområder.

FTF mener, at klager, der afvises af nævnsekretariatet, bør fremgå af nævnets hjemmeside, så fremtidige klagerere kan se, med hvilken baggrund en klage bliver afvist.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet har noteret sig bemærkningerne og har videregivet disse til nævnet.

Chikanesager

Institut for Menneskerettigheder finder præciseringen positiv, og bemærker i øvrigt, at instituttet er enig med Beskæftigelsesministeriet i, at chikane er indeholdt i definitionen af forskelsbehandling på grund af køn, og dermed allerede omfattet af den generelle forbudsbestemmelse.

KL kan ikke bifalde, at nævnets kompetence udvides til at omfatte chikane i ligestillingslovens forstand, idet KL fortsat har betænkeligheder ved de retssikkerhedsmæssige aspekter af nævnets skriftlige sagsbehandling.

KVINFO anfører, at det ikke fremgår af lovforslagets tekst, hvorledes nævnet får mulighed for at behandle sager om chikane.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det ikke har været lovgivers hensigt, at chikane ikke skulle være omfattet af Ligebehandlingsnævnets kompetence. Det er ministeriets opfattelse, at chikane er indeholdt i definitionen af forskelsbehandling på grund af køn, men for at sikre, at der ikke er tvivl om nævnets kompetence på dette område, præciseres bestemmelsen. Ministeriet skal henvise til lovforslagets § 1, nr. 1, hvorefter nævnets kompetence udvides til også at omfatte sager efter § 2 a i lov om ligestilling af mænd og kvinder, hvoraf det bl.a. fremgår, at chikane og sexchikane betragtes som forskelsbehandling på grund af køn og er derfor forbudt. I forhold til KL's betænkelighed i forhold til nævnets behandling på skriftligt grundlag bemærkes, at nævnet kan afvise sager, hvis behandlingen forudsætter en egentlig bevisførelse.

Egen drift

DA bemærker, at en tildeling af egen drift kompetence til nævnet vil svække nævnets objektivitet. DA finder det derfor ud fra retssikkerhedsovervejelser ikke holdbart, at nævnet får egen drift kompetence. DA finder endvidere, at der ikke er behov for at etablere mulighed for egen drift, da der med etableringen af nævnet er skabt en så enkel og simpel klagemulighed, at alle, der måtte have ønske om at rejse en sag, kan gøre det.

KL finder, at det vil være særdeles problematisk at give Ligebehandlingsnævnet kompetence til at tage sager op af egen drift.

DH, Kvinderådet og KVINFO finder det beklageligt, at regeringen har opgivet tanken om at indføre egen drift på nuværende tidspunkt.

Ligebehandlingsnævnet finder det positivt, at ministeriet efter vedtagelsen af nærværende lovforslag vil undersøge regeringens ønske om egen drift nærmere.

Ældremobiliseringen finder det væsentligt, at Ligebehandlingsnævnet kan tage sager op af egen drift og ser frem til et lovforslag herom.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det fremgår af regeringsprogrammet, at regeringen ønsker at give Ligebehandlingsnævnet mulighed for at tage sager op af egen drift. Det forventes, at regeringen vil fremsætte lovforslag om egen drift kompetence i næste folketingssamling.

Formandskabet

FA har noteret sig lovforslagets elementer af præciseringer, men bemærker i forhold til bemærkningerne til § 1, nr. 4 (nu § 1, nr. 3), at det efter FA's opfattelse er forkert at betegne praksis efter en relativt ny lov som kutyme.

Kommentar: Bemærkningen i de specielle bemærkninger til § 1, nr. 4, om, at det er almindelig kutyme, henviser til, at beskæftigelsesministeren også i anden sammen-

hæng (fx Arbejdsretten) beskikker medlemmer efter indstilling fra andre. Ministeriet har fjernet henvisningen, så den ikke skaber usikkerhed.

Sø- og Handelsretten foreslår, at det tilføjes, at nævnets formand også kan være en vicepræsident i Sø- og Handelsretten.

Kommentar: Justitsministeriet har overfor Beskæftigelsesministeriet oplyst, at vicepræsidenten og præsidenten i Sø- og Handelsretten sidestilles med landsdommere. Beskæftigelsesministeriet har på den baggrund justeret bestemmelsen, så også Sø- og Handelsrettens dommere kan komme i betragtning.

Henvisning til de civile domstole mm.

DA foreslår, at der særligt vedrørende principielle sager skabes en hjemmel til at henvise sager til behandling ved de civile domstolene. DA henviser til, at der er tale om et dynamisk område med mange sager og en hurtig retsudvikling.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet anerkender, at der er tale om et dynamisk område. Det er ministeriets opfattelse, at Ligebehandlingsnævnet skal medvirke til at udvikle retspraksis. Det bemærkes i øvrigt, at begge parter i sagen har mulighed for at indbringe Ligebehandlingsnævnets afgørelse til de civile domstole.

Klagebererrettigede

DH mener, at organisationer bør have mulighed for at fremsætte klager på vegne af enkeltpersoner eller klager vedrørende mere generelle diskriminationsproblematikker.

DRC påpeger, at det er problematisk, at nævnet ikke behandler sager, som indbringes af en organisation, hvis der ikke er en konkret klager.

Institut for Menneskerettigheder mener, at Ligebehandlingsnævnet bør kunne behandle klager indbragt af organisationer som fx et ligebehandlingsorgan eller en interesseorganisation. Instituttet henviser til, at EU-Domstolen har slået fast, at forbuddet mod direkte forskelsbehandling kan være overtrådt, selv om der ikke kan påvises individuelle ofre (sag C-54/07, Feryn).

Kommentar: Ministeriet bemærker, at spørgsmålet om, hvorvidt en organisation skal være klageberettiget i forhold til Ligebehandlingsnævnet, indgår i ministeriets overvejelser om udmøntning af en egen drift kompetence.

For så vidt angår DH's bemærkninger, skal ministeriet henvise til, at der ikke er noget til hinder for, at en organisation indbringer en klage på vegne af en person, de repræsenterer. Spørgsmålet om mulighed for at indbringe klager om mere generelle diskriminationsproblematikker indgår i ministeriets overvejelser om udmøntningen af en egen drift kompetence.

Materiel kompetence

DH foreslår, at nævnets kompetence udvides til også at omhandle klager om forskelsbehandling uden for arbejdsmarkedet. DH foreslår endvidere, at det indskræpes og indskrives i loven, at nævnet skal forholde sig til både national lovgivning

og relevante EU-direktiver, såvel som FN-konventioner, herunder Handicapkonventionen.

Institut for Menneskerettigheder er enig med Beskæftigelsesministeriet i, at en ændring af beskyttelsen i forhold til de enkelte kriterier ikke bør ske ved en ændring af lov om Ligebehandlingsnævnet, og anbefaler, at der skabes de nødvendige lovændringer for at sikre såvel beskyttelse som klageadgang over samtlige diskriminationsgrunde og inden for alle samfundsområder.

KRIFA ønsker beskyttelse mod diskrimination og forskelsbehandling på grund af fagforeningsforhold under ansættelsen. KRIFA foreslår i den forbindelse, at der ændres i det bagvedliggende lovgrundlag.

LGBT og Institut for Menneskerettigheder ønsker et udtrykkeligt forbud mod forskelsbehandling på grund af kønsidentitet og transkønnethed, og LGBT foreslår konkret, at det i lovens § 1 tilføjes, at nævnet kan behandle klager over forskelsbehandling på grund af *kønsidentitet*.

Kommentar: Nævnets kompetence følger den lovgivning, hvor der i dag gælder et forbud mod forskelsbehandling. Det betyder i praksis og i forhold til gældende ret, at beskyttelsen mod forskelsbehandling ikke er ens for alle kriterierne. Det er ministeriets opfattelse, at en ændring af beskyttelsen i forhold til de enkelte kriterier ikke bør ske ved en ændring af lov om Ligebehandlingsnævnet. Nævnets kompetence bør alene afspejle det bagvedliggende lovgrundlag.

I forhold til en særlig beskyttelse af de transkønnede bemærkes, at diskrimination af transkønnede i Danmark betragtes som diskrimination på grund af køn, og at der derfor allerede efter gældende ret gælder et forbud mod forskelsbehandling både på arbejdsmarkedet og uden for arbejdsmarkedet.

Beskæftigelsesministeriet bemærker, at Ligebehandlingsnævnet i sin behandling af konkrete sager - når det er relevant - inddrager de bagvedliggende internationale bestemmelser, der ligger til grund for de danske regler om forbud mod diskrimination. Ministeriet skal bl.a. henviser til nævnets sager 7100172-12 og 2500182-10, hvor nævnet i afgørelsen specifikt inddrager de bagvedliggende direktiver. Ministeriet finder således ikke grundlag for, at det særligt indskrives i loven, at nævnet skal forholde sig til både national lovgivning og relevante EU-direktiver.

Procesrenter

DA kan ikke tilslutte sig den foreslåede ændring, og anfører, at indgivelsen af en klage til Ligebehandlingsnævnet ikke kan sidestilles med en retsforfølgning. DA er derfor af den opfattelse, at der ikke er hjemmel til at tilkende procesrenter fra tidspunktet for klagens indgivelse.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet bemærker, at der er tale om en videreførelse af praksis fra det tidligere Ligestillingsnævn, og at denne praksis ikke er blevet anfægtet ved domstolene. Ministeriet skal henviser til nævnets afgørelser 5-9 fra 2010, hvor der specifikt er taget stilling til, om Ligebehandlingsnævnet skulle fortsætte eller bryde med det tidligere Ligestillingsnævns praksis, hvorefter der blev tilkendt

procesrefter. Ministeriet skal i øvrigt henvide til de generelle bemærkninger ovenfor, hvor ministeriet gør opmærksom på, at § 1, nr. 3, udgår af lovforslaget med henvisning til, at der er tale om overflødig lovgivning.

Sagkyndiges erklæringer

DH ønsker, at det skal være et krav, at nævnet indhenter sagkyndige erklæringer.

Institut for Menneskerettigheder foreslår, at der udpeges særligt sagkyndige eller lægpersoner, som ikke er jurister, som permanente medlemmer eller som ad hoc-medlemmer af nævnet.

Kommentar: Nævnet træffer juridiske afgørelser om, hvorvidt der er sket en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling. Det er også baggrunden for, at nævnsmedlemmerne skal have en juridisk kandidateksamen. Lovens § 7 giver mulighed for, at nævnet kan indhente sagkyndige erklæringer, når der er behov for dette. Det kunne fx være tilfældet i sager om arbejdsgiverens pligt til at tilpasse arbejdspladsen til en person med handicap. Ministeriet forudsætter, at nævnet i de sager, hvor det er relevant at indhente en sådan erklæring, også indhenter den. Der vil imidlertid være mange sager, hvor der ikke vil være behov for at indhente en erklæring, og ministeriet finder derfor ikke grundlag for at ændre loven.

Skriftlig sagsbehandling, mundtlige forklaringer og parts- og vidneførsel

DH anfører, at de, der helt ignorerer Ligebehandlingsnævnet, tilgodeses. DH henviser til, at en sag bortfalder, hvis indklagede ikke svarer. DH foreslår derfor, at der gives mulighed for at føre vidner i Ligebehandlingsnævnet. Alternativt foreslås det, at forurettedes forklaring lægges til grund, hvis den part, der klages over, ikke bidrager til sagens oplysning.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet bemærker, at det af lovens § 5, stk. 3, fremgår, at nævnet kan beslutte, at en sag kan afgøres på det foreliggende grundlag, hvis en part på opfordring ikke svarer. Bestemmelsen skal sikre, at en part, der ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, ikke kan hindre, at sagen fremmes for Ligebehandlingsnævnet. Bestemmelsen er udtryk for, at manglende medvirken kan tillægges processuel skadevirkning. Beskæftigelsesministeriet kan blandt andet henvide til nævnets afgørelse 2500029-10, hvor nævnet som følge af arbejdsgiverpartens manglende medvirken traf afgørelse på det foreliggende grundlag og pålagde arbejdsgiveren at betale 400.000 kr. i godtgørelse til klageren (sagen verserer aktuelt ved domstolene).

DH og Institut for Menneskerettigheder ønsker mulighed for, at der kan foretages mundtlig behandling. DH henviser bl.a. til, at der kan være personer, som har vanskeligt ved at formulere sig skriftligt.

DH finder endvidere, at behandling på skriftligt grundlag er i modstrid med FN's handicapkonvention.

DRC er uforstående over for ministeriets afvisning af muligheden for mundtlig sagsførelse. DRC henviser til, at nævnets sammensætning svarer til flygtningenævnet, og at man der har mulighed for mundtlig behandling. DRC henviser også til, at

bl.a. FN's Racediskriminations Komité har anbefalet, at det bliver muligt for mundtlig forklaring for nævnet.

Kommentar: Ligebehandlingsnævnet behandler, jf. loven, klager på skriftligt grundlag. Det er Beskæftigelsesministeriets opfattelse, at behandlingen af sager på skriftligt grundlag sikrer, at Ligebehandlingsnævnet er et hurtig og nemt alternativ til domstolene. Når Beskæftigelsesministeriet ikke imødekommer ønsket om mulighed for mundtlig forhandling og bevisførelse i form af parts- eller vidneforklaringer skyldes det også, at Retsplejerådet i sin betænkning om reform af den civile retspleje (Betænkning 1401 fra 2001) udtaler, at kompetencen for administrative nævne, der skal afgøre tvister mellem private, bør være begrænset til sager, der ikke frembyder bevistvivl, der bør afklares ved parts- eller vidneforklaringer. Beskæftigelsesministeriet er enig i denne betragtning.

Det bemærkes i øvrigt, at der ikke er noget til hinder for, at en part over for sekretariatet afgiver mundtlige bemærkninger. Beskæftigelsesministeriet skal henvise til, at Ligebehandlingsnævnets sekretariat er behjælpeligt med at vejlede om nævnets arbejde og brug af klageskema, ligesom sekretariatet i tilfælde af telefoniske oplysninger til brug for sagens behandling, noterer disse ned på sagen i overensstemmelse med notatpligten i offentlighedslovens § 6. Ministeriet finder på den baggrund, at kravet om skriftlig behandling ikke er i strid med FN's handicapkonvention. Ministeriet finder derfor ikke anledning til at ændre i loven.

DA bemærker, at behovet for vidnebevis ikke kan omgås ved fremlæggelse af skriftlige vidneudsagn eller båndoptagelser/lydfiler.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet bemærker, at nævnet ikke skal behandle sager, der frembyder en bevistvivl, der bør afklares ved parts- eller vidneforklaringer. Det er således også ministeriets opfattelse, at et behov for parts- eller vidneforklaring ikke skal omgås ved fremlæggelse af skriftlige vidneudsagn eller båndoptagelser/lydfiler.

Det bemærkes i øvrigt, at nævnet i sin sagsbehandling efter ministeriets opfattelse ikke er begrænset til kun at modtage fysiske eller elektroniske tekstdokumenter, men at begrebet "skriftligt grundlag" som følge af den almindelig samfundsudvikling for så vidt angår brugen af moderne kommunikationsmidler også kan omfatte fx e-mails, sms'er, billed- og lydfiler, og at nævnet derfor også kan lade disse indgå i sagsbehandlingen.

Øvrige bemærkninger

Ankestyrelsen bemærker, at sagstilgangen i Ligebehandlingsnævnet har været støt stigende gennem nævnets tre-årige levetid, og at forudsætningerne vedrørende det forventede ressourceforbrug i forbindelse med driften derfor er væsentligt ændrede. Ankestyrelsen mener på den baggrund, at det kan blive vanskeligt fremover at imødekomme ønsket om at holde lave sagsbehandlingstider og at udøve informationsvirksomhed i videre omfang.

DH er fortsat positivt stemt over for eksistensen af nævnet, men mener, at der er basis for forbedringer, således at mennesker med handicap sikres lige adgang til og

mulighed for at klage over oplevet forskelsbehandling. DH er endvidere bekymret over det manglende kendskab til og brug af Ligebehandlingsnævnet blandt organisationens medlemmer.

FTF anbefaler, at Ligebehandlingsnævnet suppleres af yderligere initiativer, der kan skabe øget fokus på ligebehandlingsproblematikken, herunder det kønsopdelte arbejdsmarked, samt at arbejdsmarkedet inddrages i dette arbejde.

Institut for Menneskerettigheder udtrykker bekymring for, om nævnet har ressourcer til at nedbringe sagsbehandlingstiden, og anmoder derfor om, at det overvejes at tilføje yderligere ressourcer til nævnet.

Kvinderådet finder, at der er behov en mere offensiv informationsstrategi, og foreslår derfor, at der i tilknytning til nævnet etableres en informationsenhed med ressourcer til at øge synligheden af nævnet, informere om de forskellige former for diskrimination samt samle op på nævnets sager og afgørelser. Endvidere bør der etableres lokale centre, hvor borgere og virksomheder kan henvende sig om diskrimination og få vejledning i klagemuligheder.

Ligebehandlingsnævnet har anført, at lovforslaget i store træk imødekommer de justeringer af loven, som nævnet mener, at der er behov for.

Kommentar: Beskæftigelsesministeriet har taget de øvrige bemærkninger til efterretning. Det bemærkes i øvrigt, at spørgsmålet om nævnets ressourcer ikke reguleres i lov om Ligebehandlingsnævnet, og at dette lovforslag efter ministeriets opfattelse ikke vil medføre merudgifter. Bemærkninger om Ligebehandlingsnævnets virksomhed er videregivet til nævnet.